

вече дъхътъ на разложение и гнилото, не, то бѣше страшната миризма на разтворена човѣшка плътъ! Младия човѣкъ побледнѣ, устнитѣ му станаха сиви и съ всички сили той се борѣше да не припадне. Никога до днесъ не бѣ усѣщаль нѣщо подобно. Преди години, на лекциитѣ по сѣдебна медицина, той бѣ виждалъ, наистина, части отъ човѣшко тѣло, но то бѣше друго. То бѣше нѣкакъвъ кабинетенъ препаратъ, нѣщо, което нѣмаше нищо общо съ живитѣ хора, съ животътъ изобщо. Нищо отъ това-тукъ, което до вчера е било живъ човѣкъ, като самия него, а сега лежеше изтърбушено, съ зинала подъ ослепителното слънце утроба, въ тоя селски дворъ. . .

Той измъкна бързо кърпичката си, силно напарфюмирана, закри лице, и вдъхна надълбоко. То бѣше парфюмътъ на неговото момиче: тя бѣ напръскала кърпичката, за да му напомня постоянно за себе си. За една минута, каточе му стана полеко. После, изведнѣжъ смѣсването на благоуханието съ отвратителния миризъ го удари още по-силно отпреди. Той се облегна на стената, усети какъ нѣщо се кжса